

אינך יכול להפסיק לעשן?

לפחות הסר את כתמי הניקוטין

טילאק זאת לא עוד משחת שיניים: זאת משחת שיניים השומרת על בריאות השן. מדענים בעולם קבעו שאין כמו טילאק להגנה מפני עששת, להסרת כתמי ניקוטין, קפה ואחרים.

והחשוב ביותר: משחת שיניים טילאק, שלא כמשחות אחרות, אינה פוגעת בציפוי האמאיל המגן על השן.

לבריאות השיניים של כל בני המשפחה

אמק

המכון הישראלי לספרות נשים קוסמטיקה ופדיקור

קורסים ספרות נשים - קוסמטיקה - פדיקור וניקור הוצאת שער בחשמל (אפילציה)

* טלון ומנון יופי

תסרוקות, תספורות, החלקות, סלסול, צביעה, פסים, טיפול פנים, איפור, הוצאת שיער בשעווה * הננת כלות * מחירים עממיים - שרות מעולה.

תל-אביב יודפת 4 ניד דינגוף 190 226066 229388 דמת-גן הרצל 86 מול בנין אואזים "טלון אוה"

תן טרמפ לחייל

מבלי לפגוע באנטק צוקרמן, אבא קובנר ואחרים. הניסיון שלנו להגיע לאנשים מהמרד, שטרם נחשפו, הצליח מעבר לכל גבול. מאשה פוטרמילך: "זה היה ליליפסח... קיבלנו ידיעה שהיודני ראט' מוציא את כל החברים שלו לבונקרים, כי הם הראשונים שידעו על ההגמנים מתכוננים לעשות את האקציה בגטו. אנחנו תפסנו את העמדות שלנו ליד החלונות... היינו קבוצה של עשרה. שתי בנות, שמונה בנים... עשינו שם

המנף כורים (מימין) אצל היטלר הציל יהודים והורעל?

סיות של הסרטים. אנחנו משתדלים, לים שלא להשתמש בסרטים עליי לתיים, ואם אנחנו משתמשים בהם — אז אנחנו מזכירים שזה שיחזור, או סרט עלילתי, כמו הקטע על מישפטי-דרייפוס. אנחנו יודעים שהאונטיות והאמון שהצד פה נותן בנו, האמון שאנחנו מריאים לו סרט אמיתי, סרט דוקר מנטרי, ימני-חדשות — הוא חלק מהחוייה, מהמערך האמיתי של הסרט.

"לכן אנחנו מסתייגים מקטעים מבווימים, כי הסידרה היא סידרה דוקומנטרית. הסרט הזה, שבו נריאים הפרטיזנים, עורר בינינו את הוויכוח אם זה סרט עלילתי מבוים, או סרט שצולם ביערות. "אם כבר מזכירים את סוג הי גבורה של הפרטיזנים ביערות, אני חוזר ומדגיש שבעיני עורכי הסידרה, סרט זה משתדל להראות ולהציג עמדה שלא במילחמת הגטאות היתה גבורה. הגבורה היתה בעצם החיים בשואה. הגבורה היא הניסיון להישאר בחיים. ולכן מחקנו, ברגע האחרון, את האידיעה מכותרת הסרט הזה, ובמקום, השואה והגבורה" כותרת הסרט הפכה, שואה וגבורה..."

דן עומר | בשבוע הבא: "בעלי-הברית הנשכח" (1945) — המתאר כיצד התנועה הציונית מבקשת להשתתף, בין השאר, במאמץ המילחמתי כדי להימנות על בעלות-הברית, ונרי חלת לבסוף הישג: מאבניט את מילחמתי הבריטי מאשר את הקמת הבריגדה היהודית. החי לטה אחרת היא לכונן, אחרי המילחמה, מדינה יהודית בחלק מארץ-ישראל, דבר שנשמר בסוד. אצל פותח בראשית 1944 בי מרד מזויין, לח"י מתנקש בלורד מוין. ההגנה מתחילה בסיוון (הסגרת אנשי-המחתרת לידי הבריטים) והיישוב הוא על סף מילחמת-אחים.

בריטניה יוזמת את הקמת "הליגה הערבית", רוזולט לומד על השאלה היהודית מפיו של אינריסעור, ולבסוף, עם ניצחון בעלות-הברית, אין היהודים מוזרים, כצפוי, לקטוף מפירות הניצחון. הם, בעלי-הברית הנשכח,

עמדתי יחד עם המפקד שלי, של הקבוצה, שמו לוי זרור. ולך. התפקיד שלי היה שהייתי צריכה להדליק את הפתיל של הרימון, זה היה רימון מתוצרת עצמית. בפתיל היו כמה גפרורים. היה צריך להדליק גפרור להדליק את כל הגפרורים, ואז לזרוק אותו.

"זה היה צריך להיות פעולה של שניים. אחד מוזיק את הרימון, והשני מדליק את הגפרור. אני זורכת שרציתי להדליק את הגפרור, ומרוב התרגשות הידיים כל-כך רעדו לי... וכשהצלחתי להדליק את הפתיל של הרימון, ולייבל זרק אותו וראיתי את התוצאות, את הרעש וראיתי ותיכף שמעתי את הצעקות, או גוט! או גוט! (אלוהים, אלוהים) של הגרמנים, וראיתי איך שהם נופלים, ואחד ש התחיל לצעוק, תראו אישה! אישה לוחמת! לא יכולתי לתאר שמת כוונים אלי.

או שיתי דבר-מה והתחלתי לירות באקדח עד הכדור האחרון, וראיתי איך שנופלים הגרמנים. זה היה שבבילי הרגשה כזאת, הקלה, כאילו אני עשיתי את שלי..."

"אני לא יכולה להיזכר כמה זמן זה לקח. אני רק ראינו כל הזמן שר, דם, צעקות. פעם ראשונה אישית, אני לא יריתי קודם אף פעם, ולא זרקתי רימון. לא הייתי חיילת. הייתי בגטו. אחת מאלה שהיו נפוחים מרעב ושלא חשבו על כלום, חשבו רק איך לחיות את היום. ופיתאום הרגשתי שעשיתי משהו, שאני הייתי יותר חזקה מהגרמנים, שכל החיים של הגטו היו בידיים שלהם..."

סרט תיעודי, עלילתי או מבוים

הפרק מסתיים בקטע מצולם של פרטיזנים, שהיווה סלע-מחלוקת בין מפיקי הסידרה, יגאל לוסין, ובמאי-הסרט, אשר טללים.

היתה זאת מחלוקת עקרונית לגבי סוג זה של סרטים, שעליה מוסיף לוסין: "נושא הפרטיזנים הוא נושא לסרט תיעודי בלבד, או אפילו לסידרה, ועקרונית נראה לי שמוטב לעיתים להתעלם מנרי שא מאשר למרוח אותו.